

Bütün dünya benim ayılmamı bekliyor

Diş Hekimi Firat Budacı
budaci@gmail.com

"Tünel'deyim kahvemi içip ayılmayı bekliyorum" dedi telefondakine. Artık duymaya alıştığımız standart bir başlangıç bu. Son yıllarda, kahvesini içmeden kendine gelemeyen insan popülasyonuna her gün yenileri ekleniyor. Sanki kahvelerini içmezlerse o gün ayılamayarak ertesi güne devredeceklermiş gibi davranıyorlar. Çağdaş dünya için kahvenin tılsımı bambaşka. Sizlere bunu daha iyi anlatabilmek için "Tünel'deyim kahvemi içip ayılmayı bekliyorum" standart formülündeki içeceği ve içeceğin getirdiği eylemi değiştirerek neler olacağını göstermeye çalışayım: "Tünel'deyim sodamı içip hazmımı bekliyorum." / "Tünel'deyim yeşil çayımı içip çok büyük sağlık bekliyorum." / "Tünel'deyim ayranımı içip dürümümü bekliyorum." / "Smirnoffumu çok içmişim. Ner-deyim?"... Gördüğünüz gibi sonuçlar berbat, formüle Smirnoff eklessek bile, hiçbirine insana 'kahve' ve 'ayılmak' gibi çağdaş bir hava vermiyor. Oysa eskiden insanlar yüzünü yıkayarak ayılmış. Hem öyle tek elle falan değil; mesela dedem, iki elle suyu yüzüne çarparak ve ardından büyük bir gürültüyle sümkürerek bütün uykusunu lavaboya boşaltırdı. Ayılmayı beklemez, onu kovalardı. Şimdiyse bir türlü ayılamamak ve bu konuda kahveden başka çıkış yolunun olmaması gizli bir gurur anlamı taşıyor.

Ayılmayı Bekleyen Adam, telefondakine "Kahve içmeden ayılamıyorum abi," diye tekrar etti. Ayılamaktan insanı şüpheye düşürecek derecede memnun gözüküyordu. "Kahvesiz ayılamama dünyası"nda yeni olduğunu düşündüm. Telefondakiyle bir şeyler daha konuştuktan sonra onu öperek uğurladı. Sonra tekrar tuşlara basarak telefonu kulağına, kahvesini de ağzına

götürdü. Çağdaş dünya için güzel bir pozdu bu. İyice keyiflendim, çünkü iki eşyanın aynı anda aynı surata değiştiğini (*dudağa fincan, kulağa telefon*) her zaman göremezsiniz. (*Aynı surata aynı anda üç eşyanın değişiyse insan evladının henüz tek başına becerebileceği bir şey değil. Mesela şimdi ben, büyük bir cesaretle yerimden kalkıp sol kulağımda telefon, dudaklarımda fincan olan bu insanın sağ kulağına kendi telefonumu dayasam, ortaya çıkan yapıt 'meşgul insanlık anıtı' olarak bir meydana dikilebilir.*) "Naber güzelim?" dedi telefondakine, kısa bir süre sonra, "Napiyim işte, Tünel'deyim kahvemi içip ayılmaya çalışıyorum" diye devam etti. O an, ayılamama işinde tahmin ettiğimden de yeni olduğunu anladım (*belki de bu sabah başlamıştı*). Yavaş yavaş ayılıyordum. Bu ayılamayan seyredilmeye değerdi. Kahvemden bir yudum daha aldım.

İkinci telefonunu da öperek uğurladı. Şu ana kadarki konuşmalarından kaliteli bir hayatın peşinde olduğunu anlamak güç değildi. Ve bu kaliteli hayatın en önemli dinamiklerinden biri de kahve içmeden hayatta kendine gelememektir. Belki de bir deney gibi, şu an hayatından kahveyi çekip alsak hiç ayılmadan günü tamamlayacaktı. Deneyi devam ettirdiğimizi, günlerce ayılmadan etrafta dolandığını ve en sonunda bir sabah kaldırırma yığılıp kaldığını düşündüm. Bu acımasız deneyin yöneticisi olduğuma göre, ensesinden tutup başını kaldırarak kuru dudaklarını kahveyle ıslatan elbette yine ben olacaktım: "Biraz içmeye çalış, merak etme birazdan kendine geleceksin..."

Kahve eşliğinde bir süre pencereden dışarıyı seyrettikten sonra telefonu yeniden eline aldı. Artık ayılmıştır, normal konuşur diye düşündüm. Karşıdaki telefonu açtığımda yanıldığımı ispatlayan kelimeler üçüncü defa şehre dağıldı: "Naber... Napiyim işte..."

Tünelde'yim kahvemi içip ayılmaya çalışıyorum." Bu kadar manyağına daha önce hiç rastlamamıştım. Adam bir türlü ayılamıyordu. Ayılamadığını tüm dünya bilsin istiyordu. Dünyanın da bu büyük bekleyişi merakla takip ettiğini hayal ettim: *Londra Trafalgar Meydanı'nda binlerce kişi dev ekrandan olayı takip ediyordu. İrlanda pubları sabahın bu saatinde uzun barlara yan yana oturup televizyondan canlı yayını izleyenlerle doluydu. Amerika'nın Nevada kırsalındaki bir restoranda siparişlerini kulağının arkasında taşıdığı kalemle alan ve sürekli sakız çiğneyen Sally, bu önemli olayı televizyondan izlerken kendisinden kahve isteyen yaşlı Gary'yi "Kapa çenenii!" diye susturuyordu. Mehmet Öz, bu büyük bekleyiş sırasında kanallara bağlanıp "Bir fincanı geçmezse sorun yok, ama bir avuç ceviz şart" diyordu. Gabon'daki Bantu kabilesi reisi Bakunta, belgesel çeken beyaz adamın kendisine bıraktığı el radyosuyla bu adamın ayılıp ayılamayacağını merakla bekliyordu.*

"Ciddi misin sen?" dedi Ayılamayan Adam, dikkatle telefondakini dinliyordu. Ne dediğini duymadığımız telefonun diğer ucundaki kişi konuşmayı biraz uzatınca tüm dünya halkları olarak meraklandık. Çıt çıkarmadan sonucu bekliyorduk. Umudumuz kahvenin bir türlü ayılamadığı bu adamı telefonda gelen haberin ayılması yönündeydi. Ayılamayan Adam, "Ya bu süper bi haber," deyince Trafalgar meydanındaki binlerce kişiden meraklı uğultular yükseldi. "Abi harikasın ya! İşte şimdi kendime geldim" dedi Ayılamayan Adam. Ayılmıştı! "Nihayet!" diye haykırdım içimden. Trafalgar Meydanı'ndakiler sevinçle zıplamaya başladı. İrlanda publarında kadehler havaya kalktı. Nevada'daki restorandan alkışlar yükseldi. Gözleri dolan Sally, aniden bastırılan duygusalıktan nefret ettiği için erkeksi sesiyle, "Evet beyler sipa-

rişler" diyerek gözyaşlarını örtbas etmeye çalıştı. Bantu kabilesi üyeleri yerel enstrümanları eşliğinde (*tahta*) nefis bir dansa başladılar. Bütün dünyanın beklediği ayılma sonunda gerçekleşince benim de keyfim yerine gelmişti. Kahvemi yudumlamak için fincanı uzandım. Fincanı 'şerefe!' der gibi hafifçe yukarı kaldırıp dudaklarıma götürdüm.

Fakat olayın coşkusundan olacak, fincanı dudaklarıma tam ulaşmadan biraz erken eğdim. Dökülen kahveden kurtulmak için ani bir refleksle sandalyeyi geriye doğru iterek ayağa kalkmaya çalıştım. Ayılan Adam, sandalyemin çıkardığı iğrenç sürtünme sesiyle birlikte dönüp bana baktı. Suratında durumu anlamaya çalışan tedirgin bir ifade vardı. Bir an, aniden gelişen bu olay karşısında tüm dünya halklarında bir gerilim oldu. Bakunta, tek bir el hareketiyle dans eden kabile üyelerini durdurdu. Hatta durumu fark etmediği için tek başına yeri teperek dans etmeye devam eden 8 yaşındaki küçük Juma'nın ensesine vurdu. Küçük Juma ağlayarak totemin arkasına kaçtı. Ben, hayatın akışını bozduğum durumlarda hep yaptığım gibi, elimi kaldırıp "Pardon!" dedim. Çıkan gürültünün sebebini algılayan Ayılan Adam, gülümseyerek telefonuna döndü. Hatta durumu telefondakine "biraz önce salağın biri" ana başlığıyla anlatabilmek için eliyle ağzını kapatarak konuşmaya başladı. Bir problem olmadığını gören İngiltere, İrlanda, Amerika rahat bir nefes aldı ve dansın yeniden başladığı Gabon'da küçük Juma'nın gözyaşları dindi. O sabah Tünel'deki kafeden başlayan ayılma tüm dünyaya neşe içinde yayıldı. Adam o sabah ayılamasa halimiz haraptı. ■

